Valdemar Sejer.

af

B. S. Ingemann.

Tredie Del.

(Fortsat.)

Paa Schwerin Slot sad imidlertid Grev Henrik, stolt og tryg, og tænkte kun paa at udvide og befæste sin Magt. Sin ulykkelige Gemalinde bekymrede han sig ikke mer om. Han lod hende bebo en særskilt Fløj af Slottet og saa hende aldrig. Hendes mislykkede Forsøg paa selv at undvige og at befri Kongen havde han opdaget, og han troede nu sin haarde Behandling imod hende fuldkommen retfærdiggjort. Over Gaardsfogden og Ternen, som havde været Medvidere i hin Plan, havde han holdt en streng Husret. Han troede nu selv i Slaget ved Møln at have aftvættet enhver Plet paa sin ridderlige Ære, idet han havde givet Prøver paa, at det ikke var af Mangel paa Mod og Krigsdygtighed, han, som den undertrykte og svagere, havde taget sin Tilflugt til List, den Gang han fangede sin paatvungne Lehnsherre. Opblæst af sin Krigslykke og af det Ry for Manddom, han havde vundet ved at overvinde den tapre og berømte Grev Albert, brystede han sig nu, som en uovervindelig Sejerherre, og gjorde Lauenborgs formelige Afstaaelse til den eneste Betingelse for Grev Alberts Frihed. Herpaa kunde og vilde den fangne Feltherre ikke indlade sig. Han bar sin Lænke, mørk og tavs, som den, der intet mere havde at tabe i Verden, og agtede ikke Grev Henriks Forslag noget Svar værdigt. Tirret ved denne Foragt, behandlede Grev Henrik Kong Valdemars kække Søstersøn endnu haardere, og i sin overmodige Trygghed lod han de unge Prinser saa vel som Junker Straage, Astrad Fracke, Bjørn Mundskænk og de andre Kongens tro Mænd, han havde beholdt i Fangenskabet, som Gisler, paa mange ydmygende Maader føle sin Overmagt. Han kendte den ridderlige Konge for vel, til at befrygte noget Fredsbrud af ham, saa længe Valdemar efter Kristenhedens og Ridderskabets Love var bunden ved Sambittighed og Ære. Den snilde Greve stod sig vel hos Kejseren og alle de tyske Fyrster; ja selv Paven, som havde truet ham med Band og evig Fordømmelse, kaldte ham dog endnu en ædel Mand (nobilis vir). Desuden havde han mægtige Venner blandt Bisper og Prælater, som han haabede vilde have Indflydelse nok ved det pavelige Hof til at forhindre hvad han fra denne Side kunde befrygte. Til des større Sikkerhed havde han udstillet hemmelige Vagter og Spejdere, som skulde opsnappe alle danske Rejsende, der agtede sig til Rom.

En af de første Dage i September havde Grev Henrik et lystigt Jagtselskab hos sig, som for største Delen bestod af rige, schwerinske Godsejere, der af Greven havde modtaget Herreskjold og ridderlig Værdighed, og som derfor ansaa sig forpligtede til at ophøje hans Dristighed og Kækhed over al Maade. Blandt flere fremmede Riddere og fyrstelige Herrer var paa samme Tid den unge Grev Adolph af Holsten hans Gæst. Den stille og alvorlige Herre, hvis gamle Fader havde siddet fangen paa Sjøborg og mistet alle sine Lande, var med Grund en af Valdemars uforsonligste Fjender. Grev Henriks Forræderi og uridderlige Fremfærd mod Kongen havde han aldrig billiget; imidlertid havde han derved faaet Hævn og Gengældelse over Valdemar og havde nu tilbagevundet Nordalbingien og alle sin Faders gamle Rettigheder og Herligheder. Men hans Glæde derover var ikke stor; thi hans gamle Fader led endnu af Følgerne af sit Fangenskab og de mange Genvordigheder, han havde gennemgaaet. Den gamle Herre havde forsaget Verden paa sit ensomme Herresæde Schawenborg, og sønlig Deltagelse i Faderens Grændmelse havde gjort den unge, ridderlige Greve mørk og indesluttet. Sporene af et længe næret og uudsletteligt Nag vare dybt indgroede i hans djærve Helteansigt; men hine Træk formildedes paafaldende ved et Udtryk af stille, gudeligt Sværmeri, hvortil han fra sin Barndom havde været hengiven. I sin hertugelige Purpurkaabe sad han tavs og betænkelig i det lystige Selskab og rystede paa Hovedet, medens Grev Henrik med overmodig Ligegyldighed blot for at more sine Gæster og vise dem sin Kækhed, lod sin ny, ydmyge Huskapellan oversætte og forklare det sidste truende Brev fra Paven. Det var af nittende Juni og indeholdt en alvorlig Opfordring til Greven af Schwerin til ufortøvet at løslade de kongelige danske Fanger og Gisler, og til at opgive alle Fordringer paa de ubetalte Løsepenge for Kong Valdemar.

Alle fandt, det var betænkelige Ord; men Grev Henrik lo haanlig og lod forvovne Udtryk falde om de gamle afmægtige Lynglimt fra Vatikanet, som ingen fri og tæk Fyrste længer maatte bekymre sig om. „Har jeg, som en fri, tyst Rigsfyrste, tunnet afkaste Kongedespotiet og udslette den tredie Artikel af Schwerinerretten"*) — sagde han dristig — „saa kommer den Tid vel ogsaa, da man paa tyst Grund og Bund tør træde slig en Lap under Fødder." Med disse Ord satte han sin smudsige Støvlehæl paa det pavelige Segl.

Den frygtsomme Huskapellan forsøgte sig, men tav; de raa, schwerinske Herremænd grebe lystige til deres Bægere og drak den forvovne Grevens Skaal; men Hertug Adolph stødte Bægeret fra sig med Uvillie. „Husk paa Kejser Otto og Bisp Valdemar af Slesvig, Grev Henrik!" — sagde han alvorlig — „og foragt ikke den mægtige Haand, som dog kan løse og binde os alle, om vi saa vare Konger og Kejsere!"

„Jeg kan selv binde og løse Konger og Fyrster!" — svarede Grev Henrik. — „Det har jeg vist Paven og hele Verden."

„Ja vel, Grev Henrik!" — sagde Hertugen — „deres Hænder og Fødder kan I binde, og ikke blot naar de sove og ere berusede, men ogsaa i aaben, ærlig Fejde, det har I vist med den tapre Grev Albert; men Kongens og Fyrsters Sjæle" — —

„Ogsaa dem kan jeg binde!" — svarede Grev Henrik og lo. — „Kan I nægte, at jeg har bundet Kong Valdemars stolte, hævngerrige Sjæl, og at han nu maa fnyse til sin Dødsdag i afmægtig Harm? se om han nu tør løfte en Haand mod mig eller mod eder, skønt han sidder fri paa sin Trone!"

„Vel, Greve! I har bundet den største og stolteste Helteskjæl, jeg kender!" — sagde Hertugen med et ædelt Udtryk i det alvorlige Ansigt. — „Jeg maa hade ham til Døden, det er sandt; men jeg har dog altid æret hans Sjælsstyrke; jeg beundrer ham endnu i hans Ydmygelse og Selvbeherskelse, som jeg beundrede ham i eders Lænker. Det Sambittighedsbaand, hvormed I bandt hans Villie, det bryder han visselig ikke egenmægtig; men det undrer mig kun, at I er saa vis derpaa, Grev Henrik!"

„Hvi saa? jeg kender ham jo lige saa godt, som I, min ædle Hertug!"

„Men I var jo selv en Gang i en lignende Stilling!" — svarede Hertugen, og hans Mine var ikke fri for et lystigt Spor af Ringeagt — „den Gang tog I dog ikke selv i Betænkning paa eget Ansvar at løse jer fra en tvungen Ed, som en klog Statsmand."

Grev Henriks Kinder blussede, og et bittert Svar svævede ham paa Læben; men han tilbageholdt det. „Vi kom fra hvad vi talte om!" — sagde han i ligegyldig Tone og greb til sit Bæger.

„Det var om den hellige Fader" — vedblev Hertugen rolig — „og om hvor vidt han i Gerninger var mægtigere, end den verdslige Fyrste, som bandt den stolteste Kongeskjæl med en Ed. Se, det vil jeg dog sige eder, Grev Henrik! deri er den hellige Fader mægtigere, end I og vi alle, at han kan løse med et eneste Ord, hvad I behøvede Konges og Fyrsters Segl, dyrebare Relikvier og hellige Bøger til, derhos en stor Fjendes Ærlighed og ridderlige Aand, for at binde."

Grev Henrik blegnede. „Siden I er bleven Hertug i Nordalbingien" — svarede han heftig — „skulde man fast tro, at I erkender jer for Kongen af Danmarks Vasal, I skulde dog erindre hvem I har at takke for Hertugkronen og ikke ringeagte den Haand, som kuede eders Faders Dødsfjende!"

„Min Hensigt var ikke at fornærme eder, kække Forbundsfrænde!" — svarede den rolige Hertug — „jeg misbilliger kun, at I ikke kan erkende Storheden hos vor fælles Fjende, og at I af verdslige og vindesyge Grunde ikke vil agte paa hvad Kristenhedens hellige Fader, paa Retfærdighedens og Menneskelighedens Vegne, formaner eder til og befaler eder."

„Derfor skal jeg selv være ansvarlig baade i denne og den tilkommende Verden!" — sagde Grev Henrik ligegyldigt og tømte sit Bæger. — „Med saa from en Herre som eder vil jeg ikke tvistes om Sambittighedssager. Hver har sin Sambittighed, som I ved, og jeg har min. Jeg tænker endnu at opleve den Dag" — tilføjede han med bitter Skæmt og vendte sig til de andre — „da vor fromme Hertug Adolph med Klerkekappe og ærværdig Skaldepande omvender os alle i Striftestolen."

Alle Ridderne smilede; men Hertug Adolph svarede med samme Rolighed som før: „Den Tid kan vel komme, mine Herrer! da jeg vil foretrække Dørtærskelen i Herrens Hus for Højsædet i Fyrsteslottet; men jeg tvivler paa, at jeg forleder nogen af disse gode Herrer til sig Daarlighed.

Nu aabnedes Døren hastig og den uvenlige Samtale blev pludselig afbrudt, idet en støvet Ridder traadte ind og rakte Grev Henrik et Brevskab. „Et Ulykkesbud, ædle Herre!" — sagde han forpustet — „Kongen af Danmark er løst fra sin Ed!"

Grev Henrik for op som et rasende Menneske. „Løst fra sin Ed?" — raabte han — „Død og Ulykke! saa er det ikke Tid at sidde her."

Alle for op, undtagen Hertug Adolph, som blev siddende rolig i samme Stilling som før og tømte sit Bæger. Grev Henrik gennemløb Brevet og kastede det, fraadende af Harme, paa Gulvet. „Han staar alt i Spidsen for en Hær!" — raabte han. — „Fordømt! han rykker mod Ditmarsken. Hører I, Hertug Adolph! det gælder eder og Nordalbingien først."

„Jeg har ventet det!" — svarede Hertugen og rejste sig. — „Derfor kom jeg hid. Min Hær staar rede."

„Og min skal være færdig til Opbrud inden fire og tyve Timer!" — sagde Grev Henrik. — „Der er min Haand, ædle Hertug! vi ere Venner og tro Forbundsmænd i Liv og Død. Vi har fælles Fjende og fælles Tarv. Ingen Meningsforskel skal nogen Sinde opløse vort Forbund!"

Tavs og rolig modtog Hertug Adolph hans heftige Haandslag. Det blev nu besluttet, at man ikke vilde give den forbitrede Konge Tid til at indtage Rendsborg og nærme sig Elben, men at man maatte drage ham i Møde og standse hans Fremgang jo før jo heller.

Den Tidende, som satte alle saa pludseligt i Bevægelse paa Schwerin Slot, var fuldkommen sand. Den tro Karl af Rise havde med den største Forsigtighed og Anstrengelse udført sit vanskelige Foretagende; han havde med Aarvaagenhed og Snildhed vidst at skuffe og undvige Grev Henriks Spejdere og skjulte Baghold paa de danske Grænser. Han var kommen til Rom og havde været lige saa heldig med Tilbagerejsen, skønt han med sine faa Væbnere havde maattet bane sig Vej med Sværdet gennem en forrummet Stimandsskare paa Nordalbingiens Grænser. Det Brev, han havde bragt Paven fra sin Konge, var skrevet med Klogskab og Veltalenhed. Den pavelige Stolsegen Værdighed og Fordel var deri med Finhed berørt ved en Hentydning til det Haab, man kunde gøre sig om Kong Valdemars Medvirkning til det hellige Lands Befrielse, naar han selv var befriet fra det trykkende Aag. Denne vigtige Bevæggrund, forenet med Pavens velvillige Indest for den heltemodige, mishandlede Konge, havde ikke forfejlet sin Virkning. Ved en Skrivelse til Kongen af ni og tyvende Juni havde Paven formelig løst ham fra Eden og i Kirkens Navn befriet hans Sambittighed for alle Skrupler og hans ridderlige og kongelige Ære for al Plet og Lyde, naar han med Vaabenmagt vilde hævde sine af Kejseren og Paven tilforn erkendte Rettigheder mod sine oprørske Vasaller.

I mægtig Følelse af sin Frihed og Kraft havde Kongen, med dette Brev paa sit urolige Hjerte, grebet Skjold og Harnisk fra Væggen og svunget sig med frygtelig Glæde paa sin Stridshingst. For første Gang red nu hans Søn, den unge Valdemar, kampfærdig ved hans Side; han bar en lueforgyldt Rustning og et Skjold, ligesom Faderens, med tre sølvblaa Løver og fire og tyve gyldne Hjerter. Grev Otto, Karl af Rise, Johan Ganz, Absalon Bælg med sine Svogre tillige med mange flere kække Riddere ledsagede Kongen, og i Spidsen for en anselig Hær udfor han alt som en frygtelig Dommer og Hævner og udbredte Forfærdelse over de frafaldne Nordalbingier. De kække Friser vare blevne ham tro og vare stødte til ham i store Skarer, anførte af Svend Starke og Broder Gamling. Dette var Kongen en velkommen Forstærkning; thi der var ingen, som saa godt forstod sig paa Kampen i sumpige Marskland, som de raske Friser med deres Spær og lette Heste.

Medens nu Kongen maatte begynde sit Feltog med at betvinge de frafaldne Ditmarsker, som satte sig koppert og haardnakket til Modværge, rykkede Grev Henrik og Hertug Adolph helt op mod Ejderen. Aftenen før St. Michaels Dag havde de slaaet Lejr tæt ved Floden. De havde samme Dag ved Flygtninger erfaret, at Kongen havde overvundet Ditmarsterne og var brudt op for at bestorme Rendsborg. Den Lykke og Rasthed, hvormed Kongen for frem, havde gjort dem forsigtige og betænkelige. Sildigt ud paa Natten sade de alvorlige og tavse og tømte et Bæger Vin sammen i Grev Henriks Telt. Maanen spejlede sig stille i Floden og blandede sit blege Lys med Skinnet af en enkelt Kjerte i Teltet. Man hørte Skildvagternes afmaalte og ensformige Gang med de sagte klirrende Vaaben uden for. Paa Grev Henriks Befaling var der stille i Lejren og intet Lys eller Vagtblus maatte tændes.

„Skulde hans gamle, djævelblændte Lykke vende tilbage?" — mumlede endelig Grev Henrik og satte Bægeret haardt mod Bordet — „hm, jeg Daare, som løste ham af Bøjlerne!"

„Fortryd ikke den Gerning!" — svarede Hertugen. — „Nu først kan vi vinde med Ære hvad vi ellers aldrig kunde rose os af. Gid der kun ikke var ført andre Vaaben imod ham, end de, vi nu føre! Men sket er sket. — I har lært ham at kende Ulykken, Greve! nu ved han hvad det er for en ædelbaaren Fyrste at bære Lænker og Bøjler, og nu skal han ikke bestaa for min Faders Sværd i min Haand, saa sandt som min Sag er retfærdig, og der er en evig Gengælder over os alle!"

„Han skal falde paa sin Gerning!" — sagde Grev Henrik, — „men vi vil ikke forivre os, ædle Hertug! hvad enten eders Sag er retfærdig eller ikke, Hævneren der oppe, som I stoler paa, sender os ingen Ryttere. Førend Hertugen af Sachsen støder til os med sine tusinde Hjælme, kan vi ikke møde Kongen i aaben Mark."

„Hvi droge vi da hid?" — spurgte Hertugen og studsede. — „Maa Valdemar ikke møde os her paa Vejen til Rendsborg?"

„Her skal vi møde ham, naar han venter det mindst! Ser I hint store Morads? ædle Hertug!" — vedblev Grev Henrik med en listig Mine og pegede ud af Teltet — „paa hin Side gaar Vejen til Rendsborg. Her skjules vor Lejr mellem Buskene; her venter han ingen Fjender. Saasnart mine Spejdere nu bringe det Budskab, at han nærmer sig med Hæren paa hin Side Mosen, saa sætte vi pludselig over med det lette Rytteri, og førend han kan begribe, hvor Fjenden kommer fra, skal vi have gjort en større Ødelæggelse i hans uordnede Hær, end ved de største Feltslag!"

„Vi ligge altsaa her paa Lur i et Baghold?" — sagde Hertugen fortrydelig og rejste sig. — „Det har jeg ikke vidst, Grev Henrik! det var ikke min Plan og vor fælles Aftale."

„Tilgiv mig denne lille Forandring, min ædle Hertug!" — tog Grev Henrik formildende Ordet og fyldte Hertugens Bæger. — „I var en Hader af al Krigslist, vidste jeg. I havde alt for øm en Samvittighed til at jeg turde meddele eder dette Anslag før. Nu er alt Ansvaret mit, og jeg har befriet eder for alle Skrupler. Enten maa vi nu lade Kongen tage Rendsborg lige for vore Øjne, eller sætte rast over Mosen og standse ham paa Vejen. Til Kamp i aaben Mark er her hverken Plads eller Tid."

„Det er en lav og smudsig Vej, I vil føre os til Sejer paa, Grev Henrik!" — svarede Hertugen med ivrig Harme — „og ikke engang eders Klogskab kan jeg denne Gang prise. Har I maalt Mosens Dybde? og ved I, om der ikke er Hængedynd, som kan blive en dyb og ubrømmelig Grav for os alle?"

„Vi har stærke, raske Heste. — Hvor meget kan vindes, maa noget sættes paa Spil. Hvor der er dybest, skal mine Ryttere ride fremmerst. Hundrede Mand og Heste opofrer jeg til vor Bro; det sparer os maaske tusinde siden. Faren troede jeg mindst vilde komme i Betragtning, hvor den tapre Grev Adolph var med. — Farens Vej er ogsaa Ærens."

Nu traadte en Skildvagt hastig ind i Teltet. Han hilsede Feltherrerne ærbødig med Spæret. „Jeg hører Larm paa hin Side Broken, strenge Herrer!" — meldte han urolig — „det er vidst den kongelige Hær."

Næsten i samme Øjeblik kom en Spejder og bekræftede Skildvagtens Udsagn. Og nu kom den ene Høvding efter den anden og ventede paa Feltherrernes Befalinger. Der var ingen Tid til lang Betænkning. Hertug Adolph var det i høj Grad vigtigt at holde Kongen tilbage fra Rendsborg, og Grev Henriks Plan blev øjeblikkelig iværksat. I største Hast kastede Greven sig paa sin letteste Ganger. Hertug Adolph rystede paa Hovedet, men fulgte ham, og med saa liden Larm som muligt fulgte Rytterne deres fyrstelige Høvdinger.

Det begyndte allerede at dages; men en stærk Taage laa over den sumpige Egn. Paa den anden Side af Mosen var Vejen til Rendsborg opfyldt med Ryttere og Vogne. Ved Siden af de forreste Ryttere red Kongen mellem sin Søn og Grev Otto over en sid, grøn Eng, som gyngede under Hestehoven. De talede om Ditmarsternes Genstridighed og de vendiske Stæders Frafald. Den Maade, hvorpaa Lybekterne, under Skin af at fejre en fredelig Folkefest, havde overrasket den danske Besætning, havde gjort et saa oprørende Indtryk paa den unge Valdemars ellers saa fromme og sagtmodige Sind, at han aldrig kunde tale derom uden den største Harme. „Ved Gud i Himlen, min Fader!" — sagde han nu ivrig og opløftede sin Haand — „dersom I ikke selv lever den Dag, da I strengelig revser hine Forrædere for deres Underfundighed, saa haaber jeg dog en Gang at kunne gøre det, om det saa blev den eneste Krig, jeg førte i mine Dage."

„I Nøden har jeg lært at kende mine Venner" — svarede Kongen rolig. — „Disse Kræmmerreder har jeg aldrig stolet paa: deres Fædreland gaar ingen halv Fod uden for deres Stadsmure; deres Kærlighed og Troskab høkre de med, som med Peberet og Saltet. — Du har fægtet brav i disse Dage, min Søn!" — vedblev han og betragtede den hævngløende Yngling med Velbehag. — „Jeg gjorde dig Uret, da jeg troede, du kun var født og baaren til at sidde hjemme paa Thinge og bære Spiret i Fred; men jeg vil dog give dig et godt Raad, min Valdemar! tænk aldrig paa, hvad du vil gøre om ti Aar, naar du agter at storme en Fæstning i Morgen! og spild aldrig din Vrede paa de uridderlige Trældyr, som skyde, naar Løven er borte, og sparke til ham, naar de tro, han er død! der er ingen Ære at vinde hos den Slægt, om man ogsaa udryddede den af Jorden."

Grev Otto lo og spurgte Kongen, hvi han da vilde vredes paa Greven af Schwerin og hans Venner.

„De høre ikke til Trældyrslægten, min Søstersøn!" — svarede Kongen med streng Alvor. — „Grev Henrik selv kunde være bleven en stor Mand, havde han ikke haft den lumske Tiger til Frænde. At der ogsaa er Løveblod i hans Aarer, skal ikke hans Dødsfjender nægte. Husk paa Slaget ved Møln, min Søstersøn! vi kan hade ham som en Djævel — som Ridder kan vi foragte ham, men ikke som Kriger og Hærfører."

Grev Otto rødmede og tav.

„Hvad Grev Adolph angaar" — vedblev Kongen milderet og fast vemodig — „da vilde jeg ønske, han ikke var min Fjende, og at han ikke maa dømme værre om mig, end jeg maa dømme om sorte Grev Henrik."

„Hvi saa? min Herre og Konge?" — spurgte Grev Otto forbavset, og den unge Valdemar betragtede sin Fader med et kærligt, deltagende Blik.

„Hans Fader har jeg gjort Uret, haardelig Uret" — sagde Kongen. — „Hver Dag jeg sad i Lænker i Taarnet, tænkte jeg paa den gamle Greve og paa Sjøborg, og da jeg købte mig Frihed for Riger og Lande, saa jeg hvorledes den ydmygede Greve var til Mode, da han fraskrev sig Nordalbingiens Hertugkrone."

Der var bleven en Standsning i Toget; thi man kunde ikke se i den taagede Morgendæmring, om Hæren var samlet eller ikke. Nu kom Absalon Bælg og Karl af Rise i fuldt Firspring farende og raabte: „Fjender, Fjender! Herre Konge!"

„Hvor? drømmer I?" — spurgte Valdemar og saa sig hastig omkring — „hvor da? jeg ser ingen."

„De sætte over Mosen" — sagde Karl. Nu hørte Kongen og alle hans Mænd en fjern Pjasken og Støjen, som af vadende og arbejdende Heste, og man begyndte at skimte Vaaben og Ryttere gennem Taagen.

„Er det muligt!" — raabte Kongen — „nu ved St. Mikael! det Vovestykke skal de fortryde! Lad Rytterne rykke frem, Otto; men ingen Fodsbred nærmere Moradset, end jeg selv kommer! Jeg vil ikke begrave mine Ryttere i Dynd. Lad Jorden opsluge de dumdristige!"

„Sorte Grev Henrik er med — jeg ser hans røde Fjerbusk" — raabte Karl af Rise.

„Saa frem, om saa Jorden synker!" bød Kongen og sporede sin Hingst. Den unge Valdemar og alle Ridderne fulgte ham, og Grev Otto med Rytterne styrtede efter ham.

Midt i Mosen naaede de forbitrede Fjender hverandre. Mange Heste og Ryttere sank, og en hidsig Fægtning begyndte. Den ene kunde ikke se den anden for Taagen, og det var som usynlige Aander her kæmpede mod hverandre i Styerne. Kongen stirrede under den heftige Kamp med vildt Blik kun efter Grev Henriks røde Fjerbusk, som snart forsvandt og snart igen kom til Syne. I Kampens Hidsighed kom han stedse dybere ud i Mosen. Et kraftigt Sværdslag knuste Kongens Hjælm i det Øjeblik hans vilde Stridshingst snak med Bagbenene i Dyndet. „Fra Gengælderen!" lød en stærk, hul Røst gennem Taagestyen. Sværdet blinkede atter over Kongens hvide Hoved; men Karl af Rises Skjold modtog Hugget. Den unge Valdemar rejste sig i Sadlen, rev sin Hjælm af og satte den paa Faderens blottede Hoved. Alle Ridderne omringede Kongen — og den drabelige Fjende var forsvunden.

Kongens Hingst stod atter fast. „Død og Fordømmelse!" — raabte Kongen — „hvor kom det Slag fra? ha! den røde Hjælmbusk ser jeg ikke — frem, frem! jeg fattes intet!"

Med Kongen i Spidsen for atter Ridderne frem; men snart var Fægtningen endt. Grev Henrik og Hertug Adolph maatte med et stort Tab søge Redning ved Flugten. Kongen havde ogsaa mistet mangen tapper Rytter. Men da Solen stod op og belyste den frygtelig oprevne Valplads, havde Kongen beholdt Marken. Man saa nu først, hvad dette mislykkede Vovestykke havde kostet Fjenden, og hvor nær Kongen og alle hans Riddere havde været ved det samme bundløse Dyb, der havde opslugt Grev Henriks bedste Ryttere.

Efter denne heldige, men uafgørende Fægtning fortsatte Kongen uhindret Toget til Rendsborg. Han trykkede sin djærve Søn tavs i Haanden og gav ham Hjælmen tilbage, som han nu først bemærkede, da han følte, den havde trykket en blodig Rand om hans Pande. Den store, sorte Stormhat, Kongen valgte i Stedet, gav ham et vildt og frygteligt Udseende. Han red mørk og tankefuld frem og syntes at ruge over en Tanke, som han ikke vilde udsige.

Snart hørte Valdemars Fjender med Forfærdelse, at han havde indtaget Rendsborg med Storm og næsten underkastet sig hele Nordalbingien. Han for frem med stor Strenghed og lod plyndre mange Steder: han belejrede Itzehoe og Segeberg og syntes lige saa mægtig og uovervindelig som tilforn. Men i Kongens Hjerte var en Uro, som hverken hans tilsyneladende Vaabenlykke eller Pavens beroligende Brev paa hans Bryst kunde dæmpe. Hvor han gik og stod, hørte han hin Røst, som med det vældige Slag havde tilraabt ham: „fra Gengælderen!" og den fromme Ærkebisps truende Advarsel genlød nu ofte forfærdelig i hans Sjæl. I Rendsborg havde han ladet en Klerk forelæse sig Kong Zedechias Historie af den hellige Skrift, og fra den Tid af var han endnu mere mørk og tankefuld, naar han ikke i den vilde Krigstummel syntes at forglemme og overdøve sine Nag.

(Fortsættes).

*) Om Kongemagten (de regia potestate).